

met een vrijheid van scheppen, welke al de anderen vurig wordt toegewenscht en waarvoor men zegt te hunnen behoefte te willen ijveren. Paradoxaal en vooral onrechtvaardig tegenover een ras-artist, wien zijn kunst meer passie en ernst is dan om het even wie en om het even wat, zijn zaken inbegrepen.

Op zekeren leeftijd besluit den kunstenaar twijfel aan de kunst in het algemeen en zijn eigen werk in het bijzonder. Zijn hand wordt dan onvast, hij klampt zich vast aan zijn verworven manier. Met het zoeken, durven en groeien is het dan gedaan.

Ik ben er van overtuigd dat De Coene deze gevaarlijke en verderfelijke innerlijke

wankeling niet gekend heeft. Zijn geloof en liefde zijn onaangetast gebleven. Vandaar de spontaneïteit en de groote overtuigingskracht van zijn werk, dat men kan omschrijven als enthousiast schilderen.

Er zijn er niet velen meer die voor hun doek staan zonder psychologische complexen die zij de natuur willen opdringen, zonder sociale verbitteringen of idealen en zonder idée fixe van een of andere stylistische voorkeur. De Coene ziet wat er te zien is en daarmee uit.

Hij is nochtans alles behalve een fotograaf, want een fotograaf ziet juist niet wat er te zien is, hij ziet slechts wat iedereen ziet, zelfs